

skal repræsentere Befolkninger, der for kort Tid siden have staaet i Baaden mod hinanden. Men efter den givne Erklæring, som maa være bindende ikke blot for dette Ministerium, men for enhver Regjering, kan der ikke være Tale om at udvide Præsidentens Myndighed eller om eenfaldigen at give Bestemmelser om denne Udelukkelsesret, og jeg troer derfor ikke, at her er den mindste Grund til Frygt, endstige nogen Berettigelse til af den Grund at forkaste det Hele.

Forøvrigt kan jeg for min Person ikke Andet end slutte mig til den Opfattelse, et andet Medlem af Udvalget (Glausen) her har udtalt. Det er en Selsylge, at Udvalget maatte stille ved Siden af hinanden de tvende Ansuelser, om hvilke det er vitterligt, at de, hver for sig, næres af ikke faa af vore Medborgere, idet Nogle have sat sig som Hovedopgave for deres politiske Stræben at tilveiebringe en constitutionel Sammenslutten af de tvende Hoveddele, hvoraf det souveraine ældgamle danske Rige bestaaer, medens Andre ansee det ikke for nogen bitter Nødvendighed, men for en særdeles glædelig Tilgift, at denne Eenhed kan naaes ikke blot for Slesvigs, men ogsaa for Holsteens og Lauenborgs Vedkommende, som altsaa tillægge den dynastiske Forbindelse en over-

vetende Betydning, og paa den anden Side ikke see nogen særdeles Fare i det dobbelte statsretlige Forhold, hvori disse Landsdele staae, fordi de ikke have nogen ret Tro paa en videre Udvikling af Lydsland. Begge disse Ansuelser har Udvalget stillet ved Siden af hinanden. Men jeg for mit personlige Vedkommende, — og her taler jeg ikke som Ordfører, men som Medlem af det ærede Thing, — jeg vil oprigtigt tilstaae, at jeg ikke nærer en saadan Mistillid til, at Lydsland ikke under en eller anden Form skulde kunne gaae en større og rigere Fremtid imøde, eller har nogen Tro paa, at det i saa Fald vilde være muligt, eller endog blot ønskeligt, at holde Holsteen og Lauenborg udenfor samme. For mig har det, saa langt tilbage i Tiden, som jeg hos mig kan forfølge en politisk Overbeviisning, staaet klart, at den danske Regjering ved at gjøre det Samme i Holsteen, som i Slesvig, har gjort for Lidt i Slesvig og for Meget i Holsteen, at vi ved at behandle dem, hvad man nu kalder „paralelt“, have fordærvet vor gode slesvigiske Ret ved vor holsteenske Uret. Jeg vil ikke sige, at nogen Anden har lært det af mig; men jeg føler, at det har givet denne Overbeviisning en særegen Styrke hos mig, at jeg er mig fuldt bevidst, hvorledes den er voret paa min egen Erkjendelses Grund.